

мога да направи и крачка, седна отново, покри лицето си с ръце и неудържимо зариде.

Младеновъ стана изненаданъ и разтревоженъ. Госпожа Здравева избърза къмъ нея и я прегърна. Господинътъ заговори меко, сякаш галѣше :

— Нима ви оскърбихъ? Може би се изразихъ грубо. Но, наистина, помислете, за какво жертвуватъ живота си тия хора? Да, тѣ сж герои. Вие имате право. Ахъ, не плачете. Признавамъ, тѣ сж герои и идеалисти. Но за какво е тѣхниятъ героизмъ, какъвъ е идеалътъ имъ? Тамъ е разликата между моето и вашето схващане. Азъ мисля, че живота е по-цененъ, за да не се пропилява въ борба срещу едно правителство, да речемъ.

— Мила моя! ласкаво шепнѣше домакинята и галѣше коситѣ на разплаканата.

Надя Струмска се изправи, за мигъ погледна писателя, после приятелката си. Неволно на устнитѣ ѝ се яви лоша усмивка, сякашъ искаше да ухапе. Въ тоя мигъ тя знаеше съвсемъ опредѣлено за какво друго може да жертвува тоя господинъ живота си и за какво би скърбѣла госпожата съ голитѣ сладострастни ръце. Не каза дума. Извърна се и тръгна.

Здравева я придружи презъ вестибюла до вратата; сложила ръка на рамото ѝ, шепнѣше :

— Защо не останешъ, Надя? Какво ще правишъ долу сама? Младеновъ не искаше да те оскърби, само че той си има съвсемъ особени мнения.